

Sterven

Sterven is "in". De ons vertrouwd zijnde levende wezens doen dit éénmaal in hun bestaan – van pantoffeldiertje tot zwaardwalvis, van grootouder tot kleinkind, van vriend tot vijand. Het is ons lot; al klampt een enkele halve geschifte zich vast aan reïncarnatie, iedere conform opgevoede sterveling legt zich neer bij de onomkoobaarheid en eenmaligheid van het einde des levens.

Maar er zijn uitzonderingen. Er zijn er die meerdere malen sterven kunnen, zonder daarom tussenin even een zwarte kat, ezelin of miereneter te zijn geweest.

Elvis doet het al dertig jaar lang, telkens opnieuw op 16 augustus. België ligt voor de zoveelste keer op apagapen; alleen Oostkantonniers komen nog openlijk op voor het Vaderland zoals het er thans op sterfens na dood bij ligt. Tony – oudste telg van het TTT geslacht van WTC De Kampioenen O. W. Ezelgem – sterft zes maal in een wedstrijd, vraagt zich de zevende maal af waaróm, en rijdt dan prompt iedereen losweg in de vernieling.

Recentelijk deden we de Adriaan Brouwer route, werkelijk, na vorige jaren hopeloos verloren te rijden. Adriaan Brouwer was zelf een vrolijke vagant, eerder een notoir drankorgel dan een spartaans getraind atleet, maar zijn route mag er zijn. Het is één lange Calvarietocht voor wie niet genoeg getraind is of niet de goede benen heeft. Je kan er naar hartelust sterven.

Naar verluiden heeft ook Westouter lelijk huisgehouden in ons wielerheir. In een lange vlucht huiswaarts laat Wim een spoor na van dood en vernieling, op de hellingen van het Westvlaamse Heuvelland vallen ze gelijk de vliegen.

Des zondags voormiddags is sterven verheven tot een intens beoefende hobby.

---oooOOOooo---